

ARHIEPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

PROTOIERIA GALAȚI

PAROHIA "SF. MC. DUMITRU"

"Veniți la Biserică, veniți la Liturghie! Nu lipsiți Trupul lui Hristos de unul din măduarele Sale, nu Îl lipsiți de ceva care Îi aparține Lui. Absența ta este o lipsa din Trupul Lui!" (Sf. Ignatie Teoforul)

DUMINICA IV-a DUPĂ RUSALII – 20.06.2010

+ Sf. Mucenic Metodie, Episcopul Patarelor; Cuv Calist, Patriarhul Constantinopolului

EVANGHELIA DUPĂ MATEI 8, 5-13 (VINDECAREA SLUGII SUTAȘULUI)

Pe când intra în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L, și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinuindu-se cumplit. Și i-a zis Iisus: Venind, îl voi vindeca. Dar sutașul, răspunzând, I-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celui alt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face. Auzind, Iisus s-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credință. Și zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în împărăția cerurilor. Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Și a zis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela.

Nu de mult am avut ocazia să discut cu niște oameni rătăciți de la dreapta credință. Printre altele ei susțineau despre copiii mici că nu pot fi botezați pentru că, ziceau ei, copiii mici nu au credință. Nu pot fi botezați spuneau ei, deoarece Mântuitorul a zis către Apostoli când i-a trimis la propovăduire: *Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi* (Marcu 16, 16). Având în vedere că acești oameni rătăciți de la adevăr pe mulți îi înșeală cu cuvintele lor greșite, m-am gândit să arăt că nu numai credința personală în Dumnezeu aduce mântuire și folos, ci și credința celor din jur poate vindeca, ierta păcatele altora și poate chiar sfinți pe alții și învia din morți. Așa de exemplu vedem în Legea Veche, că prin credința lui Iosua a lui Navi, Dumnezeu a oprit apele Iordanului pînă ce a trecut tot poporul și preoții cu sicriul Legii darului (Iosua Navi 3, 11-17; 4, 16-23). Și tot cu credința sa a oprit soarele și luna din mersul lor pe cer pînă ce a bătut pe vrăjmașii săi (Iosua Navi 10, 10-14). Tot așa prin credința lui Ghedeon, cei trei sute de ostași au biruit pe Madianiți (Judecători 7, 16-25). Prin credința unei văduve sărace marele Prooroc Ilie a înviat pe fiul ei (III Regi 17, 20-22), iar prin credința Sunamitencei, Elisei proorocul a înviat pe fiul ei (IV Regi 4, 30-36).

În Legea Nouă, Mântuitorul nostru Iisus Hristos a făcut multe și mari minuni prin credința unora asupra altora. Așa vedem minunea pe care ne-o arată Sfânta Evanghelie de azi, cum Mântuitorul, prin credința cea mare și tare a sutașului, a vindecat de la distanță pe sluga sa (Matei 8, 13). Altă dată prin credința neîndoielnică a patru oameni ce purtau pe slăbănogul din Capernaum, Hristos a vindecat și a iertat păcatele celui purtat de ei, poruncindu-i să-și ia patul și să meargă la casa sa (Matei 9, 2-6). Prin credința lui Iair, Mântuitorul a înviat pe fiica sa (Marcu 5, 36-43). Prin credința femeii Cananeence, Domnul a vindecat de duh necurat pe fiica sa (Matei 15, 22-28). Prin credința Martei și Mariei, surorile lui Lazăr, Mântuitorul a înviat pe fratele lor mort de patru zile, căci ziceau cu credință: *Doamne, dacă ai fi fost aici, nu ar fi murit fratele nostru* (Ioan 11, 21). Iarăși, vedem că pentru credința tatălui său, Mântuitorul a vindecat pe tânărul lunatic (Matei 17, 18). Cât despre vindecarea bolnavilor și pocăința multor păcătoși prin credința și stăruința rudelor, este de ajuns să ne gândim la atâtea fapte minunate din zilele noastre. Câți creștini nu se roagă acasă și la biserică pentru cei dragi ai lor stăpâniți de beție, desfrâu și necredință? Dumnezeu văzând lacrimile, rugăciunea și credința lor, întoarce la credință și pocăință pe soții și fiii stăpâniți de păcate. Aceleași minuni se săvârșesc și cu rudele care fac Sfântul Maslu pentru bolnavii lor din spitale, ce nu pot fi de față și cu darul lui Hristos li se ușurează durerea sau se vindecă deplin. Datorită credinței, rugăciunilor, Mântuitorul ajută și salvează pe cei din primejdie și împlinește cererea credincioșilor noștri. Dar și slujitorii Bisericii noastre se roagă la Sfântul Altar pentru vii și morți, pentru tot felul de necazuri, boli, secetă și neînțelegeri de familie. Credința lor și harul Duhului Sfânt, pe mulți bolnavi îi vindecă, pe cei certați îi împacă, ploile adapă pământul lovit de secetă, cei robiți de patimi se întorc la pocăință și multe suflete ale celor răposați în păcate sunt salvate din muncile iadului. Toate acestea sunt adevărate minuni ale credinței celor care, în numele dragostei creștine, se roagă lui Dumnezeu pentru fiii suferinți ai Bisericii Ortodoxe, pentru ajutorul și mântuirea tuturor.

O femeie de curând căsătorită a rămas însărcinată. Soțul ei însă nu voia nicidecum copilul. Femeia a cerut sfatul duhovnicului care i-a spus: *“Chiar dacă te va lăsa sau te amenință, să nu ucizi copilul. Mai bine sacrifică-te și dă-ți viața pentru copil și vei fi numărată în rândul mucenicilor, decât să-l ucizi și să fii chinuită în iad. Roagă-te cu credință lui Dumnezeu pentru soțul tău și cred că-l va îmblânzi mila Lui”*. Rugându-se cu post și lacrimi, într-o noapte, femeia a adormit puțin și a avut un vis înfricoșat. Se vedea că mergea singură pe o vale de munte. Pe marginea drumului din dreapta a văzut copaci mari încinși de foc și câte o femeie legată de trunchiul lor, iar vulturi cu gheare și cioc de foc veneau și le mâncau pieptul. În stânga drumului, iarăși, copaci aprinși și femei legate cu funii de ei, iar șerpi feroși le sugeau sânii. Plângând de spaimă, a văzut un tânăr frumos venind spre ea și l-a întrebat: *“Doamne, tu ești Mântuitorul Hristos?”* Iar el i-a răspuns: *“Nu sunt Hristos, ci sunt sluga Lui și îngerul tău păzitor, care pururea te păzesc în această viață și am venit să te scot de aici.”* Și l-a întrebat femeia: *“care este păcatul acestor femei ce se chinuiesc așa de cumplit, legate de copacii încinși de foc?”* Iar îngerul i-a răspuns: *“Aceste femei au ucis copiii lor în pântece și n-au vrut să-i nască după porunca lui Dumnezeu. De aceea așa se vor chinui în veci. Iată, aici aveai să te chinui și tu, dacă ascultai pe bărbatul tău și-ți avortai copilul...”*. Deșteptându-se din somn cuprinsă de spaimă, femeia a spus toate cele văzute soțului ei. Iar el, mișcat de Duhul Sfânt, i-a cerut iertare, făgăduind că niciodată nu o va mai sili la acest păcat cumplit. Apoi a cerut să fie dus și el la preot să-și mărturisească păcatele. Și așa credința femeii a salvat și copilul și soțul de la pierzare.

Să cerem de la bunul nostru Mântuitor să ne dea și nouă credința sutașului roman din Evanghelia de astăzi. Credința și smerenia lui, ca și dragostea lui pentru sluga bolnavă, sunt virtuți care lipsesc multor creștini din zilele noastre. Să cerem de la Dumnezeu în rugăciunile noastre mai multă credință și toate virtuțile părinților noștri, care ne-au născut și crescut. Oare de câte ori s-au rugat și s-au jertfit pentru noi tata și mama? Oare nu credința lor curată și lacrimile lor ne-au făcut de atâtea ori sănătoși, ne-au ajutat în necazurile vieții, ne-au întărit în credință și ne-au ținut aproape de Hristos? Să facem deci și noi ce au făcut părinții și sfinții noștri. Să le imităm viața, credința, smerenia, răbdarea și jertfa lor. Să ne rugăm cu credință tare în Dumnezeu pentru toată lumea, începând cu cei din casa noastră. Să ne rugăm lui Dumnezeu pentru ca fiii și rudele noastre să aibă credință tare și curată, să vină la biserică regulat, să se ferească de secte și păcate, să se vindece de boli sufletești și trupești și să urmeze în toate lui Hristos. Să ne rugăm pentru întărirea dreptei credințe și a unității creștine în lume. Să ne rugăm cu credință pentru cei bolnavi care suferă greu și așteaptă rugăciunea și mângâierea noastră. Să ne rugăm pentru săraci, pentru orfani, pentru toți oamenii și pentru credința și dragostea noastră îi va milui Dumnezeu. Iar Dumnezeul dragostei, al milostivirii și al iubirii de oameni va primi rugăciunea și credința noastră, va intra în casele și inimile noastre, va întări credința și pacea în lume, va vindeca și va alina suferințele noastre sufletești și trupești, va binecuvânta pământul cu ploaie timpurie și târzie, va ajuta pe cei pentru care ne rugăm, ne va ierta și nouă păcatele și va mântui în dar sufletele noastre. Amin. (Arhim. Ilie Cleopa)

ȘTAFETA CREDINȚEI

Pasionații curselor cu ștafetă știu că în aceste competiții momentele cele mai importante sunt cele ale predării ștafetei: de reușita acestor momente depinde câștigarea sau pierderea întrecerii. Acest adevăr sportiv se aplică și omenirii sau, dacă este să o luăm la o scară mai mică, oricărei națiuni: ea va supraviețui, va câștiga, se va dezvolta, doar dacă între generații există un schimb reușit al ștafetei. Ce înseamnă această ștafetă? Unii vor numi ștafetă valorile, alții principiile, alții obiceiurile sau tradițiile. Noi însă știm că ștafeta de care depinde soarta unui neam, și care trebuie predată cu sfințenie de la o generație la alta, este credința, care le cuprinde pe toate.

Privind nu mai departe de țara noastră, suntem martori ai consecințelor multelor ștafete pierdute timp de 50 de ani. În câte familii ale “epocii de aur” ștafeta nu s-a pierdut undeva pe drum... Părinții ar fi trebuit să fie cei care să-și educe copiii în credință: și totuși astăzi vedem atâtea cazuri în care părinții ajung la Biserică pentru că mai întâi au descoperit-o copiii lor. Cine, dacă nu familiile, pot să se ocupe cel mai bine de această predare a ștafetei credinței?! Mai auzim pe câte unii, părinți “moderni”, că nu doresc să impună nimic copilului lor, nici măcar credința. Aceasta nu este o respectare a vreunui drept al copilului, ci este semnul imaturității lor, al nesiguranței - ori chiar al lipsei! - credinței lor. Iubirea pe care o porți copilului tău nu poate decât să te conducă la a-i dăruii tot ceea ce este mai bun: iar credința este unul dintre aceste “bunuri”. Înainte de a ne preocupa de lada de zestre, sau mai actual, de contul din bancă, pentru când copilul nostru va ajunge la casa lui, să ne asigurăm că i-am dat, i-am însuflat ce este mai valoros: credința în Hristos, în Biserica Sa, dorința de a primi Sfintele taine și disponibilitatea de a iubi după porunca Mântuitorului. Atunci ștafeta va ajunge în mâinile generației următoare și șansa acestui neam de a câștiga întrecerea cu timpul va crește. Dacă nu, istoria va aminti că în primele două milenii, în S-E Europei exista un popor, poporul român, care se numea pe sine “creștin”.

PROGRAMUL LITURGIC: 21 - 27 Iunie 2010

Miercuri, 23 iunie 2010 – orele 17:00 – Vecernie, Litie și Acatist;

Joi, 24 iunie 2010 – orele 07:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie (NAȘTEREA SF. IOAN BOTEZĂTORUL);

Vineri, 25 iunie 2010 – orele 17:00 – Taina Sf. Maslu; orele 18:30 – Taina Sf. Botez;

Sâmbătă, 26 iunie 2010 – orele 07:00 – Sf. Liturghie și Parastas de obște; orele 17:00 – Vecernia; Taina Sf. Spovedanii;

Duminică, 27 iunie 2010 – orele 08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie.